

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Služby MARSHAL, s.r.o.**, se sídlem Smilovice 40, Smilovice, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2021, č. j. MSK 48252/2021, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 11. 2022, č. j. 59 A 12/2021 - 34,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě zde dne 1. 11. 2022, č. j. 59 A 12/2021 - 34, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Havířova (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 2. 2021, č. j. MMH/49086/2021, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jelikož jako provozovatel motorového vozidla Peugeot, reg. značka X, nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. K porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu došlo tím, že dne 11. 12. 2019 v 20:35 hodin v Havířově ve dvorové části ulice Hlavní třída za budovou společenského domu Lučina mezi ulicemi Mírová a Nerudova stál nezjištěný řidič s výše označeným vozidlem v úseku působnosti svislé dopravní značky IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E8d vyznačující „Úsek platnosti 2,5 m vpravo“ a dodatkovou tabulkou E13 s textem „Defendit Security Zásahové vozidlo“. Tím porušil § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Žalobci byla za přestupek uložena

pokuta ve výši 1 500 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodůvodněné odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 6. 2021, č. j. MSK 48252/2021, zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). V žalobě předně namítal, že jednání, kterého se dopustil, správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nesprávně posoudil jako porušení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Dle žalobce by k protiprávnímu jednání podle tohoto ustanovení došlo pouze v případě, že by umístění vozidla na vyhrazeném místě trvalo déle než tři minuty nebo v případě, že by takto umístěné vozidlo ohrozilo či omezilo účastníky silničního provozu, případně řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno. Z výroku rozhodnutí orgánu I. stupně se však nepodává, že by stání vozidla na vyhrazeném místě trvalo déle než tři minuty. Žalobce naopak upozornil na to, že podle výroku k jednání došlo ve „20:35“. Bylo tak prokázáno, že k jednání došlo pouze v jediné minutě. Alternativní možnost, že by umístění vozidla na vyhrazeném místě ohrozilo nebo omezilo účastníky silničního provozu, případně řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno, dle žalobce také nenastala.

[4] Krajský soud napadeným rozsudkem žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ztotožnil se s námitkou žalobce týkající se nesprávného vymezení protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud v tomto směru připomněl, že ve výrokové části rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným, je nutné uvádět kromě náležitostí podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), také popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Krajský soud dále zdůraznil, že jednou z podmínek odpovědnosti provozovatele za přestupek podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu je skutečnost, že porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona. Ve skutkové větě je tak nutno uvést všechny okolnosti, na základě nichž správní orgán dovodil, že jednání vykazuje znaky přestupku. V projednávané věci však podle krajského soudu skutková věta neobsahovala údaje nutné pro závěr, že stání na vyhrazeném místě trvalo déle než tři minuty, případně ohrozilo či omezilo ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích nebo řidiče vozidel, pro něž bylo parkoviště vyhrazeno.

[5] Dle krajského soudu je v tomto případě také nedostatečný poukaz žalovaného na skutkové okolnosti nacházející se na jiných místech rozhodnutí či spisu, neboť nedostatečný popis skutku ve výrokové části nelze nahrazovat jeho popisem v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu pokladů rozhodnutí založených ve správním spise.

[6] Ostatním námitkám žalobce, které se týkaly nezákonného umístění dopravní značky, nesplnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku a nesprávného vymezení místa spáchání přestupku, krajský soud nepřisvědčil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

pokračování

[7] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu a naopak má za to, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně splňuje náležitosti, které na něj klade § 68 odst. 2 správního řádu a § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Z popisu skutku ve výroku rozhodnutí je zcela patrné jednání, kterého se měl žalobce dopustit. Správní orgány tak dle stěžovatele dostaly své povinnosti, neboť ve výroku rozhodnutí v souladu s požadavky na náležitosti výroku rozhodnutí stanovené právními předpisy a judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS) řádně uvedly také veškerá další ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající dané skutkové podstatě přestupku, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinným.

[9] Stěžovatel pak především odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2022, č. j. 7 As 373/2020 - 46, ve kterém se kasační soud zabýval skutkově obdobnou věcí jako v nyní projednávaném případě. V uvedené věci se jednalo o přestupek provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. 3 téhož zákona. Neznámý řidič se měl dopustit přestupku tím, že porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, neboť stál na vyhrazeném parkovišti bez parkovací karty. Stěžovatel zdůrazňuje, že v tomto případě Nejvyšší správní soud akceptoval pouze obecný odkaz na § 4 odst. písm. c) zákona o silničním provozu, přestože správní orgány zcela opomněly uvést § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona do výroku rozhodnutí.

[10] Nejvyšší správní soud pak v tomto rozsudku také výslovně akceptoval to, že správní orgány do výrokové části rozhodnutí uvedly, že nezjištěný řidič zastavil a stál s vozidlem v čase „13:20“ v místě vyhrazeném pro držitele parkovací karty, aniž by byla ve vozidle karta viditelně umístěna. Dle kasačního soudu bylo v tomto případě evidentní ze správního spisu, jak dlouho protiprávní jednání trvalo, a přestože by bylo vhodné uvést do rozhodnutí celou dobu trvání protiprávního jednání, nejedná se o vadu, pro kterou by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit, neboť opačný závěr by byl přehnaně formalistický.

[11] Stěžovatel má tak za to, že v nyní projednávané věci je určení času protiprávního jednání ve výroku správního rozhodnutí údajem „20:35“ zcela dostatečné, jelikož skutečnost, že vozidlo v místě stálo déle než tři minuty, jednoznačně vyplývá ze správního spisu. Dle jeho názoru na nyní projednávanou věc dopadá výše uvedený závěr rozsudku č. j. 7 As 373/2020 - 46, ve kterém Nejvyšší správní soud posuzoval výrok rozhodnutí, z něhož také nebylo zřejmé, zda stání vozidla na vyhrazeném parkovišti trvalo alespoň tři minuty. Takové znění výroku správního rozhodnutí však akceptoval a neshledal důvody pro jeho zrušení.

[12] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je

podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[14] Vzhledem k tomu, že se jedná o kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[15] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*.“ Podle citovaného usnesení je kasační stížnost přípustná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kasační stížnost přitom může být přijatelná také v případě, že je podána žalovaným správním orgánem z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které bude spočívat v tom, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, případně že nerespektoval předchozí soudní judikaturu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, č. 1143/2007 Sb. NSS).

[16] Ve světle shora uvedeného Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako přijatelnou, a to s ohledem na námitku stěžovatele, podle níž je napadený rozsudek krajského soudu v rozporu s předchozí judikaturou kasačního soudu.

[17] Jak již bylo uvedeno výše, podstata uplatněné kasační argumentace stěžovatele se odvíjí od skutečnosti, že krajský soud v rozporu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu zrušil rozhodnutí stěžovatele z důvodu nedostatečného časového vymezení protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V tomto ohledu stěžovatel přílehavě odkazuje na předchozí rozsudek kasačního soudu ze dne 29. 6. 2022, č. j. 7 As 373/2020 - 46, který je plně použitelný i v nyní projednávané věci.

[18] Nejvyšší správní soud dospěl ve stěžovatelem zmíněném rozsudku k závěru, že „*v projednávané věci je ze slovního popisu bez jakýchkoliv pochybností jasné, že nezjištěný řidič zastavil a stál s vozidlem v čase zhruba od 13:20 (po dobu asi 11 minut, jak vyplývá ze správního spisu) v místě vyhrazeném pro držitele parkovací karty č. 136-139, aniž by byla ve vozidle na viditelném místě taková karta umístěna. (...) Ani námitce o konstatování „bezprecedenčního porušení presumpce neviny“, pokud krajský soud ve správním spise vyčetl, že protiprávní jednání trvalo od 13:19:40 do 13:30:31, ačkoliv v odůvodnění správních orgánů je uveden pouze čas, kdy se hlídka městské policie o tomto protiprávním jednání dozvěděla, Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit. Skutečnost, že správní orgány uvedly pouze čas, kdy se o protiprávním jednání dozvěděly, automaticky neznamená, že se jedná o okamžik jak započítí, tak i ukončení protiprávního jednání. Ze správního spisu je evidentní, jak dlouho*

pokračování

(minimálně) protiprávní jednání trvalo, přičemž nelze označení „v čase 13:20“ považovat za trvání přestupku v délce pouze jedné minuty. Přestože by bylo vhodné uvést ve správních rozhodnutích celkovou zjištěnou délku trvání protiprávního jednání, nejedná se o vadu, na jejímž základě by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit (opačný závěr by byl přehnaně formalistický). Nejvyšší správní soud má tak za to, že časové rozmezí, kdy se stěžovatelčino vozidlo nacházelo v působnosti značky IP 12, je dostatečně vymezeno a podloženo příloženou fotodokumentací ve správním spise, a tato skutečnost tak není sporná.“

[19] I v nyní projednávané věci byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu pro porušení § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona nezjištěným řidičem. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že k protiprávnímu jednání došlo ve „20:35 hodin“, přičemž krajský soud toto vymezení považoval za nedostatečné a rozhodnutí stěžovatele, kterým bylo zamítnuto odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, zrušil. Kasační soud však v této souvislosti poukazuje na výše citovaný rozsudek, s jehož závěry se plně ztotožnil i v nyní projednávané věci, a neshledal důvody, pro které by bylo nutné se od svého již dříve vysloveného názoru odklonit.

[20] Nejvyšší správní soud především přisvědčil stěžovateli v tom, že ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že vozidlo na vyhrazeném místě stálo déle než tři minuty, čímž nezjištěný řidič porušil § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje zejména na text Oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 28. 12. 2019, č. j. 2019/047441, které je součástí správního spisu a ze kterého vyplývá, že „dne 11. 12. 2019 ve 20:35 hod. oznámil na dispečink MP, ul. Karvinská, Havířov – Město, pracovník Defendit Security špatné parkování na jejich parkovišti. Na místo byla vyslána hlídka (...), která ve výše uvedené lokalitě zajistila vozidlo, tovární značky Peugeot, RZ: X, které stálo v místě platnosti svislé dopravní značky IP12 s dodatkovou tabulkou E12 – (pro Defendit Security). Jelikož se řidič u vozidla nenacházel a ani se k vozidlu nedostavil, bylo na toto vozidlo ve 20:40 hod., za levý přední stěrač, umístěno tzv. vyrozumění pro nepřítomného řidiče.“ V citovaném textu oznámení je tak zachycen časový úsek, ve kterém protiprávní jednání podle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu trvalo nejméně pět minut, v čase od 20:35 do 20:40 hodin, čímž byly splněny předpoklady přestupku dle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona.

[21] Uvádí-li krajský soud, že v dané souvislosti nelze nedostatečný popis skutku ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu nahrazovat jeho popisem v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise, je toto konstatování v přímém rozporu se závěry výše uvedeného rozsudku kasačního soudu.

[22] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že i v nyní projednávané věci, v níž správní orgán I. stupně nedostatečně vymezil časový úsek protiprávního jednání ve výroku svého rozhodnutí, považuje za dostačující, pokud tento časový údaj jednoznačně vyplývá ze správního spisu. Shodně s citovaným rozsudkem kasační soud však i nyní zdůrazňuje, že by bylo vhodné uvést celkovou zjištěnou délku trvání protiprávního jednání ve výrocích rozhodnutí správních orgánů. Zároveň však dodává, že v případě absence takového vymezení se nejedná o natolik závažnou vadu, která by zakládala nezákonnost správního rozhodnutí a na jejímž základě by bylo nutné rozhodnutí správního orgánu zrušit; opačný závěr by byl v případě, kdy celková doba stání vyplývá z odůvodnění rozhodnutí či z podkladů založených ve spise, přehnaně formalistický.

[23] Nejvyšší správní soud přisvědčil i názoru stěžovatele, že správní orgány řádně dostály svým povinnostem, neboť ve výroku rozhodnutí v souladu s požadavky na jeho náležitosti stanovené právními předpisy a soudní judikaturou kromě popisu skutkových okolností řádně uvedly veškerá další ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající dané skutkové podstatě přestupku, a výrok rozhodnutí obsahuje vymezení skutku, ze kterého plyne jednoznačný závěr o tom, jakou normu žalobce porušil (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 As 301/2018 - 46).

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Vzhledem k tomu, že krajský soud nesprávně věc posoudil po právní stránce, je naplněn kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto na základě důvodně podané kasační stížnosti rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

[25] V dalším řízení je krajský soud dle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem kasačního soudu uvedeným v tomto rozsudku.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2023

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu